

**ФІЛОСОФІЯ, МЕТОДОЛОГІЯ, ТЕОРІЯ ТА
ІСТОРІЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
НАЦІОНАЛЬНОЮ БЕЗПЕКОЮ**

Абрамов В.І.,

*доктор філософських наук, професор,
професор кафедри глобалістики, євроінтеграції
та управління національною безпекою
Національної академії державного управління при
Президентові України*

**ГЛОБАЛІСТИКА В СИСТЕМІ ЗНАНЬ ФАХІВЦЯ З
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ
НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ**

У межах статті здійснено аналіз детермінованого впливу глобалізації на розвиток сучасних систем державного управління. Показано, що процеси глобалізації в ХХІ столітті все в більшій мірі будуть орієнтуватися на цілі стратегії сталого розвитку, в тому числі на забезпечення глобальної безпеки. Досліджено систему знань фахівця з державного управління у сфері національної безпеки в Україні з погляду особливостей функціонування в умовах глобалізації, відповідно до яких обґрунтовано значення глобалістичної уяви для професійного розвитку державних службовців як провідного компоненту структурних перетворень.

Ключові слова: *глобалізація, глобальна безпека, глобальні фактори, глобальний глобальні процеси, національні системи державного управління, глобалістична уява.*

**GLOBAL STUDIES IN THE SYSTEM OF SPECIALIST
KNOWLEDGE ON PUBLIC ADMINISTRATION IN THE
SPHERE OF NATIONAL SECURITY**

In the article it is analysed determine the impact of globalization on the development of modern public management systems. It is shown that the processes of globalization in the twenty-first century increasingly will be guided by the objectives of the strategy of sustainable development, including ensuring global security. It studies the system of specialist knowledge of state management in the sphere of national security in Ukraine from the point of view of specific features of functioning in the conditions of globalization, according to which it justifies the value globalstate imaging for professional development of civil servants as the leading component of structural transformation.

Keywords: globalization, global security, global factors, global, global processes, national system of public administration, globaltica imagination.

Постановка проблеми. Початок ХХІ століття ознаменувався радикальними змінами в соціальному знанні та в самій соціальній реальності. Нові виклики сучасної цивілізації носять глобальний системний характер. Вони обумовлені не тільки екологічними, соціально-політичними та фінансово-економічними проблемами, але й кардинальними змінами в системі утворюючих соціальних інститутах, до яких відноситься й інститут державної служби.

Ускладнення соціальних процесів в наслідок глобалізації створюють нову ситуацію в світі, що потребує підвищеної уваги до діяльності інституту державної служби, до культури державного управління, якості діяльності державних службовців. Відбувається становлення нової управлінської парадигми стану науки з державного управління та управлінської практики, як перехід від претензій на “всеосяжне” управління людьми, суспільством, природою до управління процесами, структурами, соціальними змінами. Це зумовлює необхідність сутнісного цілеспрямованого накопичення інноваційної “критичної” маси у функціонуванні соціальних інститутів, зокрема державної служби. Дослідження проблеми впливу глобальних процесів на практику державного управління є абсолютно необхідним в освіті державних службовців на загальному фоні

функціонування державних інститутів є надзвичайно актуальним завданням науки державного управління.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Тому, вважаємо за доцільне обґрунтувати необхідність використання принципів цивілізаційного дослідження характеру державного управління у сфері національної безпеки з урахуванням проблем впливу глобалізації на сучасну систему державного управління. Дослідження проблеми глобалістики в системі знань фахівця з державного управління у сфері національної безпеки зумовлено об'єктивними умовами сучасного розвитку України.

Для наукової дискусії пропонуємо підхід, пов'язаний з упровадженням методології глобалістичної уяви в теорію науки з державного управління. Іншими словами, глобалістична уява – це визнання різноманітності й множинності соціальної реальності, здатність зв'язати будь-яку подію в суспільстві із структурними, культурними та історичними контекстами, а також з індивідуальними і колективними діями членів суспільства щодо забезпечення національної безпеки.

Аналіз останніх публікацій за проблематикою та виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Методологічні аспекти дослідження глобалізаційних процесів і глобальних проблем розглядаються у працях Е. Азроянца, М. Делягіна, А. Костіна, Е. Кочетова, О. Неклесси, А. Дубнова, В. Загладіна, І. Фролова, Ю. Павленка, С. Шергіна, Е. Гідденса, М. Елмана, А. Кінга, Б. Шнайдера, Р. Робертсона, Х. Хондкера, А. Етціоні тощо. Дослідженню сутності глобалізації присвячені численні праці, серед яких – роботи М. Делягіна, В. Кузнєцова, М. Косолапова, Е. Кочетова, О. Панаріна, С. Тангіна, С. Удовика, А. Уткіна, М. Чешкова, У Бека, І. Валлерстайна, О. Долльфюса, М. Кагельса, К. Омае, Р. Робертсона, А. Франка, А. Макґрю, П. Льюїса. Діапазон розгляду проблеми коливається від доволі тривіальної постановки (“глобалізація – міф чи реальність?”) до заперечення цього феномену, підкреслення його ілюзорності (В. Іноземцев). У

процесі наукових досліджень глобалізації склалися геополітичний, цивілізаційний, політологічний, соціологічний, економічний, екологічний, а також безпековий підходи.

Саме безпековий підхід до осмислення глобалізації, взагалі глобальних процесів і проблем сучасності, є методологічною основою конституювання проблем безпеки в глобалістиці. Їх опису, поясненню та прогнозуванню покладено дві взаємозв'язані загальні концепції (теорії) – концепцію розвитку та концепцію безпеки. Процеси глобалізації в XXI столітті у все більшій мірі орієнтуються:

- на цілі стратегії стійкого розвитку, прийнятою ООН і більшістю держав світової спільноти та досягнення глобальної безпеки;

- на формування системи міжнародної безпеки, елементами якої стають її прояви на глобальному рівні, тобто глобальна безпека, на регіональному рівні – регіональна та локальна безпека, на національному рівні – національна безпека. У його межах важливе місце займають проблеми управління глобальними процесами щодо забезпечення глобальної безпеки. У суспільних науках поступово знайшло усвідомлення того, що вирішення глобальних проблем вимагає підвищення рівня керованості світовим розвитком (А. Данілов, А. Вебер, Є. Канівський, І. Подзігун, А. Толстоухов, Д. Медоуз, А. Печчеї, С. Фрідріх, Е. Ласло, А. Етціоні).

Науковий інтерес представляють філософські та соціологічні погляди на процеси інституціоналізації в умовах викликів і загроз XXI століття, які визначили тенденції розвитку соціальних інститутів як складних, нерівноважних систем (С.О. Кравченко) [4], що знаходяться в постійній взаємодії з системами, що самоорганізуються, функціонують в загальній інституціональній структурі (Ж. Бодрійяр) [2], знаходяться в процесі соціальних змін (П. Штомпка) [9].

Сучасний стан розвитку науки державного управління характеризується співіснуванням широкого спектра методологічних установок, наявністю великої кількості різних підходів та методів пізнання відповідних об'єктів. Саме тому особливої уваги заслуговують дослідження особливостей

функціонування системи державного управління в Україні в умовах глобалізації (Р. Войтович, Ю. Ковбасюк) [2;3]. Автором обґрунтовано, що глобалізація забезпечує уніфікацію моделей функціонування перехідних суспільств та їх національних систем державного управління. Також важливе значення набуває сучасна інтерпретація сутності та змісту компетенцій державних службовців щодо забезпечення національної безпеки (Г. Ситник, С. Завгородня) [6]. Таким чином, дослідження особливостей функціонування системи державного управління в Україні в умовах глобалізації, є актуальною загальною проблемою з науки державного управління.

Мета статті – спроба використання наукового контексту глобалістики для пояснення та визначення її детермінуючого впливу на систему знань фахівця з державного управління у сфері національної безпеки. Зазначена мета конкретизувалася через постановку й вирішення завдань: - розкрити теоретико-методологічні основи та сутність наукового знання про інститут державної служби в умовах глобалізації та соціальних змін; - визначити значення глобалістичної уяви для професійного розвитку державних службовців, як провідного компонента структурних перетворень.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Глобалістика як міждисциплінарна система знань дозволяє виробити для слухачів методологічні підходи до аналізу різноманітних процесів у сучасному глобалізованому світі. Виділення складової державного управління визначає специфіку підходу до дослідження сучасних глобальних проблем. Сучасні глобалістичні концепції всебічно розкривають природні, технічні, природничі аспекти загальнолюдських проблем.

На зламі ХХ-ХХІ ст. за умов розширення суб'єктної галузі безпеки в світі відбувається розширення предметного поля безпеки за рахунок включення до цієї галузі невійськових світових загроз. **Дедалі впливовішим “архітектором” нового порядку денного безпеки в світі стає глобалізація.**

З одного боку, глобалізація сприяє прискореному розвитку продуктивних сил, науково-технічному прогресу, інтенсивному спілкуванню держав і народів, а через це — створенню людством ресурсної бази й інтелектуального потенціалу для забезпечення міжнародної безпеки на якісно новому рівні. Зацікавленість переважної більшості націй в підключенні до економічної й технологічної глобалізації стабілізує світовий простір безпеки, масштабне порушення якої може призвести до руйнування взаємозалежної структури світового господарства. Це дає багатьом дослідникам підстави стверджувати, що, хоча недостатньою мірою, але зростає спільний мирний дивіденд від зниження рівня конфронтації у світі.

З іншого боку, стихійність багатьох процесів глобалізації загострює цілу низку традиційних проблем безпеки, породжує нові виклики й загрози. Різко підвищується роль зовнішніх чинників у розвитку держав, поглиблюється одностороння залежність одних від інших та від стихійних процесів у глобальному середовищі. Глобалізація в усіх проявах означає проникнення транснаціональних потоків через національні кордони за згодою “приймаючої” сторони або без неї. Це може розглядатися як “втручання” у винятково суверенну сферу внутрішньої політики. У галузі безпеки зростає “стурбованість” держав не тільки зовнішньою політикою інших країн, але і їхнім внутрішнім станом — тією мірою, якою він впливає на їхню власну безпеку й безпеку світового співтовариства.

Глобальна безпека має загальний і всеосяжний характер. Загальність означає, що глобальна безпека забезпечується узгодженими зусиллями всіх членів світового співтовариства. Всеосяжний характер безпеки пов'язаний з тим, що її досягнення можливе лише за умов урахування всіх кризогенних факторів світового розвитку й вживання заходів, що сприяють підтримці стабільності всіх систем життєзабезпечення сучасної цивілізації.

Поняття глобальної безпеки ще досить рідко вживається порівняно з поняттям міжнародної безпеки. Глобальна безпека — це такий стан захищеності життєво важливих

інтересів світового співтовариства й земної цивілізації в цілому від глобальних викликів, загроз та небезпек в економічній, екологічній, військовій, геополітичній, соціокультурній, інформаційній, духовно-моральній та інших сферах життя, що дозволяє зберігати й відтворювати соціобіологічне середовище перебування людства. Отже, глобальна безпека визначена як стан світової системи, коли створюються умови, необхідні для її сталого функціонування, для існування і розвитку людської цивілізації, а також забезпечується захист від небезпек всесвітнього масштабу, що загрожують існуванню людського роду або здатні призвести до різкого погіршення умов життєдіяльності на планеті [7].

Важливими напрямками зміцнення глобальної безпеки є: роззброєння та контроль над озброєннями; захист довкілля, сприяння економічному і соціальному прогресу країн, що розвиваються; ефективна демографічна політика, боротьба з міжнародним тероризмом і незаконним обігом наркотиків; запобігання і врегулювання етнополітичних конфліктів; збереження культурного різноманіття у сучасному світі; забезпечення дотримання прав людини; освоєння космосу і раціональне використання багатств Світового океану.

Забезпечення глобальної безпеки нерозривно пов'язане з послабленням тиску глобальних проблем на світову спільноту. Однак, у сучасних умовах при виробленні проєктів вирішення цих проблем все більшого значення набувають державно-управлінські аспекти. Даний етап розвитку світу та суспільств переконливо показує, що навіть при досягненні певного технічного рівня, складність вирішення загальноцивілізаційних проблем не зменшиться. Труднощі в реалізації програм подолання глобальної кризи кореняться, насамперед, у сфері державного управління. Саме цим зумовлена важливість аналізу державно-управлінських та політичних аспектів сучасної глобалістики й визначення на цій основі перспективних шляхів міжнародного співробітництва.

Знання з глобалістики допомагають спеціалісту з державного управління розібратися в основних закономірностях розвитку сучасного світу, визначити основні

напрямки та закономірності процесів глобалізації. Оволодіння категорійним апаратом сучасної глобалістики, дозволяє слухачам сформуванати навички вибору ефективних управлінських рішень при розгляді глобальних проблем.

Все це вимагає підготовки висококваліфікованих кадрів не тільки вузької спеціалізації, але й фахівців, які здатні орієнтуватися в сучасному світовому процесі, враховувати специфіку розвитку системи міжнародних відносин у світлі необхідності вирішення гострих глобальних проблем в умовах глобалізації всіх процесів у світі.

Таким чином, є необхідним накопичення нового знання, адекватного загрозам і викликам, сучасним соціальним реаліям [8]. **Вихід на нові рубежі в державному управлінні можливий на основі:**

– осмислення змін, що відбуваються в розвитку соціальних інститутів, розуміння значення і ролі державної служби в конструюванні соціальної дійсності, обґрунтування концептуальних ідей інституційної структури і імперативів розвитку державної служби в умовах глобалізації світу;

– вирішення завдань розвитку цілісної і ефективної державної служби, що спричиняє за собою необхідність підвищення якості діяльності державних інститутів, значного оновлення змісту управлінської діяльності, вибору ціннісних імперативів, що забезпечують розвиток та саморозвиток кадрів державного управління.

Сучасний стан науки державного управління характеризується співіснуванням широкого спектра методологічних установок, наявністю великої кількості різних підходів та методів пізнання відповідних об'єктів. Тому, вважаємо за доцільне обґрунтувати необхідність вивчення глобалістики, як важливої складової в системі знань фахівця з державного управління та використання принципів цивілізаційного підходу до державного управління в умовах глобалізації. Цей підхід має бути пов'язаний з упровадженням методології глобалістичної уяви в теорію науки державного управління. Іншими словами, глобалістична уява – це визнання різноманітності й множинності соціальної реальності, здатність зв'язати будь-яку подію в суспільстві із

структурними, культурними та історичними контекстами глобальних процесів, а також з індивідуальними і колективними діями членів суспільства.

Основною метою вивчення глобалістики є вироблення цілісного погляду на світовий процес, розвиток навичок наукового аналізу глобальних процесів у світі і формування професійних (науково-дослідної, соціокультурної, організаційно-управлінської) і універсальних (особисто-мотиваційної, інформаційно-комунікативної) компетенцій слухачів. ***Зазначена мета конкретизується через постановку й вирішення завдань:***

– розкрити теоретико-методологічні основи та сутність соціологічного знання про інститут державної служби в умовах сучасних глобальних змін;

– визначити значення глобалістичної уяви для професійного розвитку державних службовців як провідного компоненту структурних перетворень.

Значення вивчення глобалістики з метою формування глобалістичної уяви передбачає вирішення основних завдань, які доцільно розподілити на кілька груп.

До першої групи завдань варто віднести створення системи теоретичних положень, що становили б зміст (“жорстке ядро”) методології глобалістичної уяви та її теоретичні ресурси.

Розвиток глобалістичної уяви майже те ж саме, що оволодіння теорією глобалістики. Мова йде не про запам'ятовування імен і шкіл, визначень і аргументів. Суть справи полягає в застосуванні теорії, тобто співвідношенні її з конкретним досвідом, розглядом поточних проблем сучасного суспільства, а також з осмисленням наших особистих життєвих можливостей в контексті теорії. Глобалістична уява повинна “озброїти” державного службовця своєю картою, орієнтацією в хаосі подій, змін, трансформацій, що відбуваються в світі, який глобалізується. Вона повинна дати нам глибоке розуміння світу, чіткий погляд на речі, отже, дати нам широкі можливості свідомо та раціонально будувати своє життя й займатися суспільними справами. Розглянемо

ресурси, які необхідні для теоретичної підготовки державних службовців, якими озброює нас соціологічна традиція, а також новітні досягнення в теорії глобалістики.

Скарбниця теоретичних ідей проявляється в історії дисципліни з початку XIX століття до наших днів. Викладання історії глобалістики не є просто вивчення минулого. Традиція в глобалістиці взагалі та науки державного управління зокрема, все ще надзвичайно сильна. Велика кількість понять, моделей, питань, проблем, що досліджуються сьогодні, є успадкованими з соціологічних теорій XIX століття. Праці засновників глобалістики слід вивчати не як історичні пам'ятники, в контексті того часу або у зв'язку з біографіями авторів, а в контексті нашого часу, оскільки їх основні ідеї розкривають нашу дійсність. Зрозуміло, їх слід сприймати критично і здійснювати необхідний відбір.

У науковій літературі зустрічаються численні поняття, якими автори намагаються пояснити специфічний спосіб осмислення соціальної реальності в умовах глобальних процесів. Найбільш вживані з них: соціологічне мислення, соціологічний погляд, соціологічний підхід, соціологічна культура соціологічна уява, культура соціологічного мислення [10].

У науковій літературі зустрічається багато визначень і понять, що описують специфічний спосіб осягнення соціальної реальності в умовах світової глобалізації. Як наслідок, виявляється варіативність та багатоаспектність їх використання. Відсутні науково обґрунтовані визначення понять, що розкривають специфічний спосіб мислення державних службовців як глобалістична уява та їх теоретична систематизація. В результаті – не розроблена структурна модель, в якій виділені і визначені компоненти глобалістичної уяви. Ця ситуація утрудняє можливість операціоналізації понять. Аналіз змістовної компоненти понять “соціологічне мислення” і “глобалістична уява” формує уявлення про доцільність їх розгляду в єдності.

Світ соціології має багато вимірювань, дуже складний і тому для його розуміння потрібно багато підходів. Звернемося до сучасної соціологічної теорії і її значення у соціології

управління як напряму науки з державного управління. В сучасній соціології склалися чотири типи теорії та теоретичної діяльності, які мають різне значення для цілей підвищення ефективності державного управління, для формування глобалістичної уяви: (а) пояснювальні теорії; (б) евристичні теорії; (в) аналітичні теорії; (г) екзегетичні теорії.

Навчання державних службовців у контексті соціології управління в умовах глобальних процесів має чотири завдання: (а) навчити мові предмету глобалістики, набору понять, за допомогою яких пізнається соціальна реальність; (б) “прищепити” певний погляд на предмет глобалістики, перспективу підходу до соціальної реальності; (в) навчити застосовувати методи, процедури та техніку емпіричних досліджень; (г) використовувати інформацію про основні факти та відомості про сучасне суспільне життя в глобальному світі. Об’єднаємо пункти (а) і (б) – мову і перспективу – однією назвою “глобалістична уява”.

Під глобалістичною уявою будемо розуміти уміння або здатність розглядати суспільство під точкою зору глобалістики. Це уміння включає п’ять компонентів:

- розглядати всі соціальні явища як результат діяльності соціальних агентів, індивідів або груп і ідентифікувати цих агентів з позицій глобалістики;

- розуміти приховані за поверхнею явищ глобалізації структурні та культурні ресурси і обмеження, що впливають на соціальне життя, зокрема ті можливості, які є у розпорядженні агентів;

- вивчення попередньої традиції, живої спадщини минулого та їх постійного впливу на глобальне сьогодення;

- сприймати суспільне життя в її динаміці, мінливому процесі становлення глобальної цивілізації;

- визнання величезної різноманітності та варіантів форм прояву суспільного життя в глобальному світі.

Друга група завдань включає формулювання концептуальних ідей функціонування та розвитку державної служби в умовах глобальних соціальних змін. За природою взаємодія соціальних змін передбачає свідому координацію власних цілей та дій суб’єктів, формування спільних цілей і

тому завжди відрізняється за характером, формами та напрямками. Методологічно ця проблема може бути розв'язана лише на принципах глобалістики в межах свідомо створеної і реально функціонуючої, динамічної системи державної служби як однієї зі сфер суспільства. Існує певний алгоритм інституціоналізації державної служби в умовах глобальних змін:

- поява соціальної потреби в регулюванні процесів становлення соціального порядку;
- формування інституційної структури як результату взаємодії цілеспрямованих управлінських рішень і спонтанних соціальних процесів;
- легітимізація інституційних відносин і взаємодій; виникнення системи стандартизованих очікувань і імперативів щодо необхідної службової поведінки;
- формування управлінських структур, що здійснюють соціальний контроль за дотриманням інституційних форм професійної діяльності.

Розкритий домінуючий вплив чинника детермінації еволюційних процесів з глобального майбутнього на основі високих соціальних очікувань, що обумовлює необхідність випереджаючої адаптації інституту до соціальних змін, що включає “випереджаюче мислення”, соціальне проектування і програмування, сценарний підхід, що випереджає професійне навчання державних цивільних службовців, інноваційне державне управління, у тому числі на підставах глобалістичної уяви.

Третя група завдань передбачає з'ясування специфіки зв'язків структури системи державної служби та визначені чинників та пріоритетів професійного розвитку державних службовців як провідного компоненту глобальних структурних перетворень. Професійний розвиток є необхідною умовою випереджаючої професійної підготовки, як навчання “за образом глобального майбутнього”. Саме тому, важливо враховувати загальноосвітні освітні тенденції, орієнтуватися на соціальні цінності та пріоритети глобалістики, освоювати технології проблемного, розвиваючого і евристичного навчання. Актуалізація

фундаментальних змін не тільки в організаційно-управлінській регламентації освітніх процесів, але і в інноваційному змісті навчання кадрів державного управління з орієнтацією на формування інноваційного професійного середовища, фундаменталізацію та гуманізацію навчання, програмування і планування професійного розвитку, придбання знань з модернізації державного управління в умовах формування глобального суспільства. Потрібно обґрунтувати значущість розробки освітніх програм, що узагальнюють практику ефективного державного управління, розвивають здібності державних службовців до креативного мислення на підставі глобалістичної уяви, що дають конкретні технології управлінської діяльності та сприяють навчанням навикам реалізації інноваційних управлінських технологій.

Четверта група завдань полягає у розкритті сутності, ролі та природи інноваційного мислення, основою якого є глобалістична уява. Будь-який сучасний фахівець, якою б сферою діяльності він не займався, щоб бути успішним, повинен знати, як розвивалася творча думка, а разом з нею одна соціальна теорія змінювала іншу, створюючи більш поглиблене уявлення про світ, в якому ми живемо. Знання про історію інноваційного мислення дозволить краще орієнтуватися в тому, що можуть нам дати як «застарілі», так і сучасні соціальні теорії, розуміти їх зв'язок з соціальною та культурною динамікою суспільства. Вона ж дуже швидко набирає темпи свого розвитку, вимагаючи того, щоб наше мислення встигало за змінами, адекватно осмислювало глобальні процеси сучасності. Однак, потрібна ще **альтернативна модель** мислення і, відповідно, нова **оригінальна методологія**.

Так, якщо основоположники соціальної філософії та соціології вбачали свою місію в тому, щоб на основі принципів детермінізму, причинності, емпіризму обґрунтувати "об'єктивні закони" суспільного розвитку, то сучасні соціальні науки приділяють увагу не тільки власне інноваціям, але і *саморозвитку* соціуму, діяльності *самоорганізації* людини, намагаючись виявити ефекти емерджентності, потенційні можливості латентних, ненавмисних наслідків, які можуть

виявитися в майбутньому [5]. Вагоме значення мають спроби обґрунтувати різного роду мислення рефлексії – мислення в термінах глобалістики: ризиків, хаосу, нелінійності, аутопоезіса з наміром створення досконалих методологій, що дозволяють зрозуміти як природу парадоксів, так і обґрунтувати шляхи впорядкування невизначеності.

Квінтесенцією концепції глобалістичної уяви є інноваційне мислення, що засноване на неординарній здатності дивуватися буденному, знаходити парадокси в повсякденності, виявляти внутрішні, латентні культурні чинники, які керують нашу поведінку, зрозуміти природу соціального щастя і тривоги. Глобалістична уява дозволяє побачити реалії соціуму, що зароджуються, як результат глобалізаційних процесів та інноваційної діяльності людини з урахуванням як її запланованих результатів, так і навмисних наслідків. Глобалістична уява - це прояв міждисциплінарності, можливості теоретичної інтеграції, здійснення теоретичного синтезу інструментарію, який, здавалося б, не стикається один з одним, що стало вельми актуальним в сучасних дослідженнях. Але, мабуть, найголовніше в глобалістичному уявленні є соціально-гуманістична складова, що стосується проблем соціального щастя, доброти, любові, соціальних тривог, всього власне живого людського досвіду. Адже людям важлива не просто раціоналізація життя, навіть заснована на даних науки глобалістики, а те, як ця раціоналізація поєднується з цивілізованим людським буттям – зі свободою, розумом, гуманізмом.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямі. Вельми важливо, щоб інноваційне мислення матеріалізувалося в принципово новому теоретико-методологічному інструментарії глобалістики, який стає надбанням наукового співтовариства. Тоді воно інституціоналізується в творчій діяльності послідовників, що усвідомлюють переваги нових методологій, нової термінології і нових сенсів “старих” категорій і понять. При цьому форми інструментарію глобалістики можуть бути досить різними: це може бути як

закінчений, концептуально оформлений апарат, так і конкретні соціологічні метафори. Часом окремо узята метафора дозволяє виразити глибинну, латентну сутність соціуму або дати інше бачення його граней і перспектив розвитку щодо забезпечення як національної, так й глобальної безпеки.

По суті, кожний новий теоретико-методологічний інструментарій знаменує собою або перехід до нового покоління наукової теорії із створенням нової парадигми, або, принаймні, створення оригінального методологічного підходу, на базі якого мала формуватися наукова школа глобалістики з забезпечення глобальної та національної безпеки. Її роль в інституціоналізації конкретного наукового теоретизування, мислення і уяви дуже велика. Саме такий контекст і визначає перспективи для подальшого розроблення цієї проблематики в межах вітчизняної науки державного управління.

Список використаної літератури

1. Бодрийяр Ж. Пароли. От фрагмента к фрагменту / Ж. Бодрийяр. – М.: Изд-во У-Фактория, 2006. – 200 с.
2. Войтович Р.В. Вплив глобалізації на систему державного управління (теоретико-методологічний аналіз): монографія / Р.В. Войтович ; за заг. ред. д-ра філос. наук, проф. В.М. Князева. – К. : Вид-во НАДУ, 2007. – 680 с.
3. Ковбасюк Ю.В. Детермінований вплив глобалізації на розвиток сучасних систем державного управління / Ю.В. Ковбасюк // Вісник Національної академії державного управління при Президентіві України. – 2015. – № 2. – С. 5–12.
4. Кравченко С.А. Динамика социологического воображения: всемирная культура инновационного мышления / С.А. Кравченко. – М.: “Анкил”, 2010 – 392 с.
5. Миллс Ч.Р. Социологическое воображение / Ч.Р. Миллс / пер. с англ. О.А. Оберемко; под общ. ред. и предисл. Г.С. Батыгина. – М.: Изд. дом NOTA BENE, 2001. – 264 с.
6. Ситник Г.П. Компетенції державного службовця у контексті основних положень концепції суспільного договору /

Г.П. Ситник, С.П. Завгородня // Інвестиції: практика та досвід. – 2015. – № 16. – С. 106 – 111.

7. Урсул А.Д. Глобальные процессы, безопасность и устойчивое развитие / А.Д. Урсул // Век глобализации . – 2008. – № 1. – С. 17–22.

8. Фуко М. Археология знания / М. Фуко. – СПб.: ИЦ “Гуманитарная Академия”, 2010. – 320 с.

9. Штомпка П. Теоретическая социология и социологическое воображение / П. Штомпка. – Социологический журнал. – 2001. – № 1. – С. 148-149.

10. Штомпка П. Формирование социологического воображения. Значение теории // Социологические исследования. – 2005. – № 10. – С. 64–72.

